

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]

da man fastlagde grundlaget. At man fra markedssekretariatet skulle have ønsket at skjule det, bestrides jo også af det svar, markedssekretariatet har givet på spørgsmål 8, hvor der spørges: hvor stor en andel af industriimporten fra u-landene vil kunne opnå toldpræferencer? Her svarer man:

„de samlede kvoter i EFs præferencearrangement har hidtil som hovedregel været baseret på størrelsen af fællesskabslandenes import i 1968, som altså er basiskvoten.“

Det er ubegribeligt, at hr. Skovmand kan insinuere, at embedsmænd i markedssekretariatet skulle have en speciel interesse i at skjule en sådan kendsgerning, hvilket altså ikke er tilfældet, da det fremgår af et svar fra markedssekretariatet.

Vedrørende spørgsmålet om det maksimale akseltryk for lastbiler forstod jeg på hr. Skovmand, at han ikke benægtede, at oplysningerne er kommet frem, men han postulerer, at vi kan blive tvunget til at hæve dette fra 10 til 11 t. Det er urigtigt. Vi kan ikke blive tvunget; vi skal godkende en hævelse fra 10 til 11 t, hvis de beslutter noget sådant. Og der er formodninger for — men resultatet kan man jo kun kende, når forhandlingerne er forbi — at man når frem til et kompromis under forhandlingerne, som medfører, at resultatet bliver 10 t, hvilket Danmark altså for længst har indstillet sig på under alle omstændigheder at ville indrette sig efter.

Det næste punkt er forureningen. Her hævder hr. Skovmand, at markedssekretariatet har givet gale oplysninger eller undladt at give afgørende og relevante oplysninger. Det, fællesmarkedsmodstanderne påstår, og hr. Skovmand altså også påstår, er, at det, der vil kunne komme til at ske i fællesmarkedet, når det drejer sig om miljøbeskyttelse, er, at man hæmmer de danske muligheder for at gennemføre miljøbeskyttelsesforanstaltninger.

Vi har fra markedssekretariatets side fremsendt og også haft til uddeling en lille halvanden sides tryksag, hvor man meget kort gengiver miljøbeskyttelsen i De europæiske Fællesskaber og gengiver et forslag, Kommissionen forelagde den 24. marts 1972 for Ministerrådet. For at ikke det skal blive 100.000 sider, der bliver fremlagt til folke-

tingets medlemmer, har man lavet et resumé af indholdet, hvor alle de substantielle forhold er nævnt, men hvor den procedureregel, som hr. Skovmand nu hænger sig i, ikke er nævnt. Men den procedureregel vil i så godt som ingen forudselige tilfælde have nogen som helst udskydende virkning for et lovforslags gennemførelse her i folketinget.

Jeg skal, da hr. Skovmand nu hænger sig i disse enkeltheder, gennemgå, hvad den går ud på, altså procedurereglen vedrørende det punkt, der drejer sig om høring, det, der drejer sig om, at man skal kunne se hindringsforslag. Man siger, at et EF-land, der påtænker at indføre en ny forureningsbestemmelse — og det vil altså sige et EF-land, hvis regering udarbejder forslag, som man ønsker at få behandlet i folketinget — skal på det tidligst mulige tidspunkt, det er altså når man er færdig med regeringens forberedelser, underrette Kommissionen og derigennem de andre medlemslande om sin hensigt. Derefter skal Kommissionen have 2 måneder til at overveje, om den ønsker at fremsætte forslag om tilsvarende foranstaltninger for alle medlemslandene, hvilket jo i høj grad må være i vor interesse. Hvis dette ikke er tilfældet, kan det enkelte land gå videre på egen hånd. Det vil altså sige, at man kan forberede sig, og der er næppe nogen, der ventede, at man vedtog et sådant lovforslag inden 2 måneder, efter at man havde forberedt sig. I modsat fald skal Kommissionen have yderligere 3 måneder til at formulere sine forslag. Hvis det ikke lykkes at formulere egnede forslag, kan det enkelte land igen gå videre på egen hånd. I modsat fald skal Ministerrådet have 5 måneder til at drøfte sagen og træffe beslutning. Lykkes det ikke at opnå en fælles regulering, kan det enkelte land gå videre. Alt det er jo lavet, for at det enkelte land kan få chance for at gå videre i sin forureningsbekæmpelsespolitik, end det enkelte land måske selv havde mulighed for, hvis de andre lande ikke gennemførte noget lignende, og det vil sige, vi har mulighed for, hvis vi vil gennemføre en god og fornuftig forureningslovgivning, at give de andre oplysninger om det og dermed give dem gode ideer til deres gennemførelse af en politik. Men hvis de ikke beslutter sig til at gøre det eller Ministerrådet beslutter sig til, at det skal gøres, så må vi selv overveje, om vi så har råd til at gen-